

Abstract

This purpose of this study were Survey research to the factor of relationship to risk behavior to used and chemical protection of Sugarcane farmers : Case Study Ban Taluk Chang Ko, Nong Hoi Sub-district, Phra Thong Kham district, Nakhon Ratchasima Province. The sample consisted of 138 people from sugarcane farmers over 3 years. Obtained by accidental sampling. The instrument used was questionnaire. Data were analyzed using percentage, frequency, mean, standard deviation and Pearson Correlation coefficient.

The results of the study were as follows :

1. Lead factor of chemical used and chemical protection of sugarcane farmers include are knowledge, believe and values of chemical used and chemical protection of sugarcane were at the moderate level and the positive relationship with the risk behavior on used chemicals of sugarcane farmers statistically significant at .05 level.

2. The contributing factor of chemical used and chemical protection of sugarcane farmers was at the good level and the positive relationship with the risk behavior on used chemicals of sugarcane farmers statistically significant at .05 level.

3. The factor supplement had the positive relationship with the risk behavior on used chemicals of sugarcane farmers statistically significant at .05 level.

Keywords : Risk behavior, Used and chemical protection, Sugarcane farmers

ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

อ้อยเป็นพืชที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งนี้เพราะนอกจากมีเกษตรกรจำนวนมากไม่น้อยที่ประกอบอาชีพในการเพาะปลูกอ้อยแล้ว อ้อยยังเป็นวัตถุดิบที่ใช้ในอุตสาหกรรมน้ำตาลทราย ซึ่งมีการผลิตเพื่อใช้บริโภคภายในประเทศและเพื่อการส่งออก การผลิตอ้อยและน้ำตาลจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด แต่เดิมนั้นแหล่งการผลิตอ้อยโรงงานที่สำคัญจะอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลางของประเทศไทย อย่างไรก็ตามในปัจจุบันพบว่าแหล่งผลิตอ้อยได้มีการกระจายตัวไปยังภูมิภาคอื่นๆ เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ประภาภรณ์ พวงเนียม, 2554)

ปัญหาสำคัญของการปลูกอ้อย คือ ปัญหาโรคอ้อย โรคใบขาวอ้อย โรคเหี่ยวเน่าแดง โรคกอตะไคร้ โรคไส้ดำ และโรคราสนิม เป็นต้น และปัญหาที่เกี่ยวกับแมลงศัตรูอ้อย เช่น หนอนกออ้อย ดั่งหนวดยาว และปลวก เป็นต้น ซึ่งมีผลทำให้ผลผลิตอ้อยลดลง เป็นปัญหาสำคัญที่สร้างความสูญเสียทางเศรษฐกิจต่อเกษตรกรผู้ปลูกอ้อยโดยตรง และเศรษฐกิจของประเทศในทางอ้อมด้วย (สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลกระทรวงอุตสาหกรรม, 2552) จากสภาพปัญหาดังกล่าว ทำให้เกษตรกรผู้ปลูกอ้อยมีการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชในการปลูกอ้อยเป็นจำนวนมาก เช่น สารเคมีกำจัดวัชพืช สารเคมีกำจัดแมลงและอ้อย เป็นต้น ทำให้เกษตรกรมีโอกาสสัมผัสพืชต่างๆ ได้ง่าย ซึ่งสารพิษดังกล่าวโดยเฉพาะสารเคมีกำจัดวัชพืชจากพวกอะทราซีน และพาราควอท จะทำให้เกิดอาการปวดศีรษะ คอแห้ง เป็นต้น (สุวัฒน์ คุรวัสส์, 2546) เกษตรกรมีพฤติกรรมการใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชในการผลิตอ้อยที่ไม่

ถูกต้องทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพของเกษตรกรเอง ได้แก่ เวียนศีรษะ ปวดเมื่อยตามร่างกาย ผิวน้ำ เป็นผื่น และสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรเคยมีอาการแพ้สารเคมี (แก้วตา บุญธรรม, 2549)

จากสถิติผู้ที่มีความเสี่ยงในการใช้สารเคมีของตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา จากจำนวน 109 คน พบว่า จำนวนคนที่มีค่าปกติมี 16 คน คิดเป็นร้อยละ 1.67 จำนวนคนที่มีค่าปลอดภัย 23 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 จำนวนคนที่มีความเสี่ยง 57 คน คิดเป็นร้อยละ 52.29 และจำนวนคนที่มีค่าที่ไม่ปลอดภัย 16 คน คิดเป็นร้อยละ 14.67 จะเห็นว่าจำนวนคนที่มีค่าปกติ และมีค่าปลอดภัยจากความเสี่ยงจากการใช้สารเคมีนั้นมีเพียง 16 คน และ 23 คน มีจำนวนที่เมื่อเทียบกับจำนวนคนที่มีความเสี่ยงและมีค่าที่ไม่ปลอดภัย คือ 57 คน และ 16 คน (โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลท่าบ่อพัฒนา, 2560) ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา เป็นตำบลหนึ่งที่ประชากรในตำบลส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร ทำไร่ไถ่เป็นส่วนมาก และในการทำไร่ไถ่มีส่วนมากมีการใช้สารเคมีกันอย่างแพร่หลายยิ่งขึ้นเพราะชาวบ้านในตำบลหนองหอยมีความเชื่อว่าจะช่วยกำจัดศัตรูพืชและผลผลิตยังเพิ่มขึ้น

ดังนั้นคณะผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่ไถ่ บ้านตลุกซังโค ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่ไถ่ บ้านตลุกซังโค ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่ไถ่ บ้านตลุกซังโค ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่ไถ่ บ้านตลุกซังโค ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ปัจจัยนำ ประกอบด้วย ความรู้ ความเชื่อ และค่านิยมในการใช้และการป้องกันสารเคมี
2. ปัจจัยเอื้อ ประกอบด้วย การได้รับการอบรม แหล่งให้ข้อมูล และการศึกษาหาข้อมูลการใช้และการป้องกันสารเคมี
3. ปัจจัยเสริม ประกอบด้วย รายได้จากการทำไร่ไถ่
4. พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่ไถ่

พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย

พฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ส่วนใหญ่อยู่ระดับเสี่ยงน้อย (2.01 – 3.00) คิดเป็นร้อยละ 60.90 และอยู่ระดับเสี่ยงปานกลาง 1.01 – 2.00 คิดเป็นร้อยละ 39.10

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย บ้านตุ๊กชังโค ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา

ตัวแปร	n	r	p
ปัจจัยนำ ประกอบด้วย			
ความรู้ในการใช้สารเคมีและการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย	138	.50*	0.00
ความเชื่อในการใช้สารเคมีและการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย	138	.64*	0.00
ค่านิยมในการใช้สารเคมีและการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย	138	.64*	0.00
ปัจจัยเอื้อ	138	.64*	0.00
ปัจจัยเสริม	138	.67*	0.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง พบว่า ความรู้ในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .50, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ความเชื่อในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .64, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่านิยมในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อยของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .64, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยเอื้อ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .64, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยเสริม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .67, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ความรู้ในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .50, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ว่าปัจจัยนำ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ทั้งนี้เนื่องจากผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อยมีความรู้ความเข้าใจในการใช้สารเคมีอยู่ในระดับปานกลาง มีพฤติกรรมเสี่ยงส่วนใหญ่อยู่ใน ระดับเสี่ยงมากและเสี่ยงปานกลาง ระดับการศึกษาส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา จึงทำให้ผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อยขาดองค์ความรู้ ขาดความตระหนักถึงการป้องกันสารเคมี ดังนั้นความรู้จึงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นฤมล

ฉันทไชย (2548) ศึกษาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมการใช้สารเคมีปราบศัตรูพืชของนักเรียนจากครอบครัวเกษตรกรในอำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีระดับความรู้ความเข้าใจน้อยและมีพฤติกรรมทั้งก่อนใช้ ขณะใช้ และหลังใช้ ภาพรวมของการใช้สารเคมีปราบศัตรูพืชอยู่ในระดับเหมาะสม ดังนั้น ความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมในภาพรวมในการใช้สารเคมีปราบศัตรูพืชมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับการศึกษาของ พิริพัฒน์ ธรรมแจ่ง (2550) ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรชนเผ่าปกากะญอ บ้านแม่สาหรณนาเลา ตำบลโหล่งซอด อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าเกษตรกรชนเผ่าปกากะญอส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชในระดับปานกลาง ร้อยละ 70.50 เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับพฤติกรรมการป้องกันอันตราย จากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชพบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืช ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ เอกพล กาละดี และคณะ (2558) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากสารเคมีกำจัดศัตรูพืชของชาวบ้าน ตำบลท่าหินโงม อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดใช้สารกำจัดศัตรูพืช และส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชที่เหมาะสม ร้อยละ 65.50 มีความรู้ในระดับปานกลาง ร้อยละ 48.50 การรับรู้เกี่ยวกับอันตรายจากสารเคมีกำจัดศัตรูพืช ระดับปานกลาง ร้อยละ 59.00 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆกับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืช และสอดคล้องกับทฤษฎี PRECEDE-PROCEED Model คือ ความรู้เป็นปัจจัยหนึ่งของปัจจัยที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุของผู้ประกอบอาชีพ ดังนั้น การวางแผนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดๆ ที่ถูกต้องและเหมาะสมจำเป็นต้องมีการพัฒนาองค์ความรู้ร่วมกับกิจกรรมอื่น

ปัจจัยเอื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .64, p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ว่าปัจจัยเอื้อ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อยส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัวประกอบกับยุคปัจจุบันเป็นยุคการติดต่อสื่อสารที่ไร้พรมแดน จากการใช้อินเทอร์เน็ต การสอบถามผู้เชี่ยวชาญหรือผู้รู้ผ่านสื่อต่างๆ เช่น ไลน์ อินเทอร์เน็ต เฟสบุ๊ก โทรศัพท์ ทวี วิทย์ ป้ายประกาศ เป็นต้น ที่ช่วยสนับสนุนเอื้อต่อการมีพฤติกรรมการใช้สารเคมีที่เหมาะสมกับผู้ประกอบอาชีพไร่ อ้อย สอดคล้องกับการศึกษาของ วิมลรัตน์ กุคทิง (2557) ศึกษาเรื่องความรู้พฤติกรรมและผลกระทบด้านสุขภาพของเกษตรกรผู้ใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชในพื้นที่รับผิดชอบโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพ ตำบลนาด่าน อำเภอสุวรรณคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรกำจัดศัตรูพืชส่วนใหญ่เคยได้รับการอบรมเรื่องสารเคมี ร้อยละ 51.20 ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ เอกพล กาละดี และคณะ (2558) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันอันตรายจากสารเคมีกำจัดศัตรูพืชของชาวบ้าน ตำบลท่าหินโงม อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดใช้สารกำจัดศัตรูพืช และส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการ ใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชที่เหมาะสม ร้อยละ 65.50 มีความรู้ในระดับปานกลาง ร้อยละ 48.50 ปัจจัยเอื้อต่อการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืช ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืช สอดคล้องกับการศึกษาของ สยาม อรุณศรี มรกต และคณะ (2551) ศึกษาพฤติกรรมการใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกรที่ทำนาข้าวในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำท่าจีน พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับสารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืช ในระดับต่ำถึงปานกลาง และไม่เคยเข้าร่วมการฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชเลย เกษตรกรมีพฤติกรรมการใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชถูกต้อง ในระดับมาก และสอดคล้องกับ

ทฤษฎี PRECEDE-PROCEED Model คือ ปัจจัยเอื้อ หมายถึงคุณลักษณะของสิ่งแวดล้อมต่างๆ ซึ่งหมายรวมถึง ความรู้ของแต่ละบุคคล อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องจักรต่างๆ ที่อยู่ในบริษัท ดังนั้น การฝึกอบรม ความรู้และทักษะการใช้ อุปกรณ์ เครื่องจักร มาตรการการบำรุงรักษา การสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล และการตรวจสอบความปลอดภัยในพื้นที่ปฏิบัติงานก่อนเริ่มปฏิบัติงาน ล้วนมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุของ ผู้ประกอบอาชีพ ถ้าผู้ประกอบอาชีพได้รับการฝึกอบรมเพื่อเสริมความรู้และเพิ่มทักษะการใช้ อุปกรณ์ เครื่องจักรให้ถูกต้องและปลอดภัย กำหนดมาตรการบำรุงรักษา อุปกรณ์ เครื่องจักรที่ถูกต้อง และตรวจติดตามเป็นประจำจนรงค์การสวมใส่ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล และทำการตรวจสอบความปลอดภัยในพื้นที่ปฏิบัติงานก่อนเริ่มปฏิบัติงานทุกครั้ง ย่อมส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุของผู้ประกอบอาชีพลดน้อยลง

ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ($r = .67^*$, $p = 0.00$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ว่า ปัจจัยเสริม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อยมีความต้องการปริมาณของผลผลิตจากการทำไร่อ้อยและรายได้จากการประกอบอาชีพไร่อ้อย จึงทำให้ผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้สารเคมีในการใช้สารเคมีอยู่ในระดับเสี่ยงมาก และระดับเสี่ยงปานกลาง ผลของรายได้จากการทำไร่อ้อย จึงทำให้มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้และการป้องกันสารเคมีของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ อรุณี จันไชยชนะ (2552) ศึกษาพฤติกรรมป้องกันการสัมผัสสารเคมีกำจัดศัตรูพืชและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในเกษตรกรปลูกสตรอเบอร์รี่ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า การหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลกับการปฏิบัติ พบว่า รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติเกี่ยวกับการป้องกันการสัมผัสสารเคมีกำจัดศัตรูพืช และสอดคล้องกับทฤษฎี PRECEDE-PROCEED Model คือ ปัจจัยเสริมสิ่งตอบแทนที่ได้รับจากพฤติกรรมหรือการกระทำของตนเอง ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งคนชมเชย รางวัลที่เป็นเงินหรือสิ่งของอาจจะเป็นบทลงโทษตามกฎระเบียบของบริษัท ดังนั้น ควรมีการแจ้งให้พนักงานรับทราบถึงกฎระเบียบการปฏิบัติงาน และบทลงโทษสำหรับผู้กระทำผิดกฎระเบียบรวมถึงการมีค่าตอบแทนเป็นเงินพิเศษประจำปี (Bonus) หรือรางวัลพิเศษที่เหมาะสมจากบริษัทจะเพิ่มขวัญและกำลังใจให้พนักงานและจะส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุของผู้ประกอบอาชีพลดน้อยลง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองหรือวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อปรับเปลี่ยนความรู้ ความเชื่อ ค่านิยม ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม และพฤติกรรมของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อย บ้านตลุกชังโค ตำบลหนองหอย อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา
2. ควรขยายพื้นที่เป้าหมายให้ครอบคลุมทุกตำบลในอำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา และนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกัน และศึกษาแนวทางแก้ปัญหา หรือส่งเสริมพฤติกรรมของผู้ประกอบอาชีพไร่อ้อยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

แก้วตา บุญธรรม. (2549). พฤติกรรมการใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชในการผลิตอ้อยของเกษตรกรในจังหวัดขอนแก่น. ขอนแก่น : การค้นคว้าแบบอิสระวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ประภาภรณ์ พวงเนียม. (2554). วิถีชีวิตและเรื่องเล่าเก่าแก่ไร่อ้อย อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์
ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พิริพัฒน์ ธรรมแฉะ. (2550). ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันอันตรายจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกร
ชนเผ่าปกากะญอ บ้านแม่สายนาเลา ตำบลโหล่งขอด อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบ
อิสระ สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิมลรัตน์ กุดทิง และมานพ คณะโต. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้พฤติกรรมและผลกระทบด้านสุขภาพของ
เกษตรกรผู้ใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชในพื้นที่รับผิดชอบโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลสุขสำราญ
ตำบลนาด่าน อำเภอสวรรคคูลา จังหวัดหนองบัวลำภู. การพัฒนาสุขภาพชุมชน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
3 (1), 133-146
- สยาม อรุณศรีมรกต และคณะ. (2551). การศึกษาพฤติกรรมการใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดศัตรูพืชของเกษตรกร
ที่ทำนาข้าวในพื้นที่ลุ่มน้ำท่าจีน จังหวัดชัยนาทและจังหวัดสุพรรณบุรี. แก่นเกษตร. 36 (1), 53-60
- สุวัฒน์ คุรุวาสี. (2546). การลดพฤติกรรมเสี่ยงจากการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืช โดยการมีส่วนร่วมของเกษตรกร
ที่ไร่ไร่อ้อย ในเขตอำเภอผาขาว จังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานามัย
สิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรุณี จันไชยชนะ. (2552). พฤติกรรมการป้องกันการสัมผัสสารเคมีกำจัดศัตรูพืชและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในเกษตรกร
ปลูกสตอเบอร์รี่ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
พยาบาลอาชีวอนามัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เอกพล กาละดี และเจตนิพิฐ สมมาตย์. (2558). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันอันตรายจาก
สารเคมีกำจัดศัตรูพืชของชาวบ้านตำบลท่าหินโงม อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ. วารสารราชพฤกษ์. 13 (3),
42-50